

ע"פ 25885/02/20 - חוסאם עמאש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 25885-02-20 עמאש נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 14111574548

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	חוסאם עמאש
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בחדרה מיום 2.2.20 שניתנה בתיק המ"ש 697-01-20, בגדרה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להישפט (להלן: "**ההחלטה**").

2. המערער עתר בפני בית משפט קמא בבקשה להארכת מועד להישפט בגין דוח שמספרו 14111574548, זאת בעקבות ביצוע עבירה של נהיגה ללא חגורת בטיחות בניגוד לתקנה 83 ב (א) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 20.5.15.

3. המערער טען במסגרת בקשתו כי לא קיבל לידיו את הדו"ח, לא חתם על גבי הדו"ח וכל מה שרשום בדו"ח על ידי השוטר הערה "נמסר ביד" וכי הרכב אינו בבעלותו ומעולם לא היה בבעלותו.

המערער אף הכחיש את ביצוע העבירה ולא קיבל לידיו את הדו"ח ופנה למשטרה בתלונה כדי שיחקרו את הנושא.

4. בתמיכה לבקשה צירף תצהיר תמציתי בו המערער מצהיר שהרכב לא רשום על שמו, מבלי לציין בבעלות מי כי לא קיבל לידיו את הדו"ח. המערער סתם ולא פירש במסגרת תצהירו כל דבר ביחס לזהות לביצוע העבירה למעט שתי עובדות אלו, במסגרת הודעת הערעור הרחיב את טענתו זו לטענה של אחר שהזדהה במקומו.

5. המשיבה לא הגישה תגובה במועד, בית המשפט דחה את הבקשה להארכת מועד תוך שציין כי לא נסתר האמור בדו"ח לפיו נמסר הדו"ח ביד וכי המערער לא טרח להגיש תצהירים של אנשים אחרים שהיו איתו ברכב כדי להוכיח אי קבלת הדו"ח.

עמוד 1

בנוסף, קבע בית משפט קמא כי אין חשש לעיוות דין וכי אין די בהכחשה כללית כדי לבסס חשש לעיוות דין ובשל כך קבע בית משפט קמא כי אין מקום להאריך את המועד.

6. המערער לא השלים על החלטה זו וחזר והעלה את אותן טענות במסגרת הערעור, ואף הרחיב את טענותיו לעבר התחזות של אדם אחר במעמד רישום הדו"ח, טענה שלא נטענה כלל ועיקר בבית משפט קמא.

7. המשיבה מתנגדת לקבלת הערעור כאשר לגישה החלטת בית משפט קמא היא נכונה ויש להותירה על כנה.

8. המסגרת המשפטית באשר לבקשות להארכת מועד להישפט קבועה בסעיף 229-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס ישלם את הקנס תוך 90 יום, זולת אם הגיש לתובע בקשה לביטול הקנס או אם ביקש להישפט על העבירה (סעיף 229(א) לחוק).

עם זאת, הסיפא לסעיף 229(ח) מבהירה כי המשמעות המשפטית האמורה מסויגת מקום בו בית המשפט החליט להאריך את המועד להישפט. כלשון הסיפא: **"הוראות סעיף קטן זה לא יחולו... על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230"**.

התנאים הקבועים בסעיף 229 (ה) לחסד"פ הם אלה :

"אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה."

9. כך, מקום בו לא ידע ולא יכול היה אדם לדעת כי אישום תלוי ועומד נגדו, עשויה להימצא הצדקה לחריגה מסד הזמנים הקבוע בחסד"פ להגשת הבקשה להישפט (ראה: רע"פ 2096/07 **כוכבי נ' מדינת ישראל**, 1.5.2007).

המערער ציין שלא קיבל את הדו"ח. זו הטענה שהעלה בפני בית משפט קמא ולא טען כל טענה אחרת, כפי שנטען בפניו היום במסגרת הערעור שאחר התחזה בשמו.

טענה זו יש לדחות. **ראשית** המערער אינו מפרט כיצד הגיע אליו הדו"ח שצורף על ידו לבקשה להארכת מועד שהוגשה לבית משפט קמא. כידוע בבקשה להארכת מועד היא הליך ראשוני המוגש בידי המערער, ועליו לתת הסבר להימצאות הדו"ח המקורי או העתק הימנו שנמצא ברשותו (דו"ח ידני ולא מודפס) והוגש כנספח לבקשה דבר הסותר חזיתית את טענתו שלא קיבל לידו את הדו"ח. הכיצד הוא טוען שלא קיבל את הדו"ח ומצד שני מצרף עותק ממנו- ללא כל הסבר. ההסבר היחידי המתקבל בנסיבות אלו שהוא קיבל את הדו"ח כפי שמלמד הדו"ח בניגוד לטענתו.

שנית, טענתו שלא קיבל לרבות טענתו המאוחרת בהליך שבפני שאחר התחזה בשמו, אינה עולה בקנה אחד עם האמור בדו"ח שכולל פרטים מפורטים כגון: שמו, מספר תעודת הזהות, מספר רישיון הנהיגה, מספר הטלפון, כתובת מדויקת ואף מספר תיבת הדואר, ולא נטען כי פרט מפורטים אלו אינו מדויק.

שלישית, עורך הדו"ח מסר פרטים מפורטים לגבי נסיבות ביצוע העבירה ואף ציין כי זיהה את המערער לפי תעודת זהות, ולא טרח המערער שטענתו לא קיבל את הדו"ח לספק ראיות לגרסתו זו.

גם אם היה על השוטר עורך הדו"ח לציין הערה בדבר חתימת המערער -הנהג כגון "**סירב לחתום**" או כל הערה ביחס לאי חתימתו על הדו"ח, הטעמים שצינתי לעיל סותרים את גרסת המערער ותומכים במסקנה כי הדו"ח נמסר למערער עם ביצוע העבירה.

10. עולה ממסקנתי שהדו"ח נמסר לו במעמד ביצוע העבירה, שבקשתו להישפט הוגשה באיחור ניכר (מספר שנים) ובדיעבד וזאת לאחר שפנה למשרד הרישוי, עקב צבירת נקודות. אין בפי המערער כל טענה לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה להארכת מועד, משך שנים. גם בשל השיהוי יש לדחות את הבקשה.

11. המערער במסגרת תצהירו לא הכחיש שהוא זה שביצע את העבירה או הוא שנעצר על ידי עורך הדו"ח במועד של מתן הדו"ח, הטענה שבפיו הינה שלא קיבל לידיו את הדו"ח, טענה שנחתה על ידי ועל כן אין בפיו כל טענת הגנה ראויה להישמע את תיכנס לתיבה "עיניו דין".

11. כאמור לעיל, הדו"ח נמסר למערער ואף גרסתו שנמסרה מפיו ונרשמה בדו"ח מעיד על קיומה של ראשית הודאה לביצוע העבירה, והטענה הטענה המאוחרת שאחר התחזה אין לה על מה להתבסס כלל ועיקר ונטענה רק בשלב הדיון בפני בית משפט זה.

11. אין די במה שטען בתצהיר כדי לבסס חשש לעיוות דין.

12. משאלו פני הדברים, איני סבור כי נפל כל פגם בהחלטת בית משפט, בוודאי לא פגם המצדיק התערבות בית משפט זה.

13. הערעור נדחה.

ניתנה היום, כ"ד שבט תש"פ, 19 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.